

begravelsestale.dk

Kære familie, kære venner – tak fordi I er her.

Vi er samlet for at tage afsked med Kirsten Marie Sørensen.

For mig er du mor.

Og for mange af os også Mormor Kis.

Vores anker, vores rolige stemme – og den, der altid vidste, hvor termometeret og ekstra nøglen lå.

Du blev født den 14. marts 1956 og blev 68 år.

Du voksede op i Vejle, blev sygeplejerske i Aarhus og valgte et liv, hvor man stiller op, når det gælder.

Du arbejdede 40 år på hjerteafdelingen.

Det siger næsten alt.

Et helt liv med hænderne tæt på andre menneskers puls.

Rolig, præcis, nærværende – også når klokken var tre om natten og alting var svært.

I 1984 flyttede du med far, Niels, til Aalborg.

I var gift i 42 år.

Et dagligt makkerskab, som ingen protokol kan rumme.

To børn – Mikkel og mig – og tre børnebørn, der lærte, at “Mormor Kis” er den, man kan ringe til, når snoren i skoen ikke vil, når livet ikke vil, når man bare trænger til at blive holdt om med ord.

Du var omsorgsfuld, rolig og arbejdsom.

Og din tørre humor var et lille vindue, der kunne åbne selv en tung dag.

Du kunne sige: “Det skal nok gå – og hvis ikke, så finder vi ud af det alligevel.”

Så vidste man, hvor man havde dig.

Jeg tænker på de stille aftener på altanen.

Vi drak te, og du fortalte historier fra nattevogterne

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

Ikke store dramaer, men de små detaljer, der viser, hvem mennesker er.

En patient, der kun faldt til ro, når lyset stod på en bestemt måde.

En pårørende, der trængte mere til et glas vand end til store forklaringer.

Din måde at være professionel på havde altid en menneskelig kant: Du så mennesket før opgaven.

Og opgaven – den løste du, fordi du gjorde dig umage, også når ingen kiggede.

Du havde hjertet med i Røde Kors, altid klar til at hjælpe, uden at gøre et nummer ud af det.

Og i strikkeklubberne var dine masker faste og samtalerne milde.

Du efterlod babyhuer og varme trøjer mange steder i byen – små, praktiske aftryk af din næstekærlighed.

Din have var dit fristed.

Du kendte forskel på fuglene på lyden alene.

Du kunne sige: "Det er bare en rødhals," og så vendte roen tilbage.

Når pæonerne slog ud, var der altid en snitte, og når søndagen kom, duftede huset af nybagt brød.

Ikke noget prangende.

Bare rigtigt.

Bare godt.

Løkken var jeres sted.

Vind i håret, sand i skoene, og sten i lommen, der skulle med hjem, fordi de var "lige til at holde i."

Det er sådan, jeg vil huske dig: med blikket mod havet og fødderne solidt plantet i hverdagen.

Du lærte os ordentlighed og næstekærlighed.

At man møder mennesker åbent.

At man tager ansvar for sit eget bidrag.

Og at man gør sig umage – også når ingen kigger.

Det var ikke store taler.

Det var vaner.

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

Man kunne se det i din måde at lytte på.

I telefonen sagde du ofte bare: "Jeg lytter."

Og så gjorde du det.

Helt til bunds.

Det er en kunst.

Hvad vil vi savne mest?

Dine varme hænder.

Den rolige stemme, der kunne glatte en bekymret pande ud på to minutter.

Og din evne til at se det bedste i alle – ikke naivt, men med en beslutsomhed, der smittede.

Du gav folk mod ved at forvente det gode af dem.

Jeg er taknemmelig for din ubetingede kærlighed.

For at du lærte mig, at man kan være modig og mild på samme tid.

At styrke ikke behøver at hæve stemmen.

Og at kærlighed tit lyder som: "Har du spist?" eller "Jeg er her."

Til far, til os børn, til børnebørnene:

Det gør ondt at miste.

Men når vi ser os omkring, kan vi se, at det, du byggede, står fast.

Det står i vores måder at tale til hinanden på.

I små rutiner – i en køkkenklud, der ligger klar; i en brøddej, der hæver i fred; i en telefon, der løftes, når nogen behøver at blive ringet op.

Du er i de spor, vi går i nu.

Du ønskede en lys mindehøjtidelighed.

Derfor synger vi "Se, nu stiger solen."

Det passer til dig.

Du holdt af den begyndelse, hver dag kan være.

Og bagefter drikker vi kaffe og spiser kringle.

Det ville du have elsket – at vi sad sammen, talte gerne lavmælt og godt, mens vi delte et stykke af noget hjemmebag.

Mor, jeg kunne ønske, jeg kunne ringe til dig i aften og gennemgå dagen, sådan som vi plejer.

Høre dit "nå" og dit korte grin, når noget blev for højtragende.

Du ville minde mig om, at kærlighed også er praktisk: at hælde mere vand i kanden, at sætte en ekstra stol frem, at give folk tid.

Til os, der er tilbage:

Lad os ære dig ved at gøre os umage.

Ved at lytte, før vi taler.

Ved at se efter det gode først.

Ved at tage en ekstra vagt, strikke en hue mere, ringe det opkald, vi har udskudt.

Det er sådan, din venlighed bliver ved at gøre gavn.

Mor, Mormor Kis – tak for alt, hvad du gav.

Tak for dit rolige nærvær, for dine historier i aftenluften, for hver søndag med duften af brød.

Tak fordi du gjorde verden enklere at være i.

Vi slipper dig ikke.

Vi bærer dig med.

I hænder, der hjælper.

I ord, der trøster.

I en have, der hver forår begynder forfra.

Hvil i lyset, kære mor.

Vi passer på hinanden.

Vi passer på far.

Og vi lover at lade solen stige – hver dag lidt mere – sådan som du lærte os.

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk